

9. téma

Blahoslavení tichí, lebo oni budú dedičmi zeme. Blahoslavení tvorcovia pokoja, lebo sa budú volať Božími synmi.

Ľudia tichí a pokorní i tvorcovia pokoja nie sú len ľuďmi spoločenstva, ale sú to aj ľudia veľkého nasadenia a úsilia: budovatelia pokoja a nie pasívni a naivní vizionári. Vo svetle týchto dvoch blahoslavenstiev by sa dalo hovoriť o mnohých témach, pre väčší prehľad sa sústredíme na dve veľké oblasti: spoločenstvo v Cirkvi a občianske, sociálne a politické úsilie v spoločnosti.

Božie slovo

- *Nové prikázanie vám dávam, **aby ste sa navzájom milovali**; ako som ja miloval vás, aby ste sa aj vy navzájom milovali. Podľa toho všetci spoznajú, že ste moji učeníci, ak budete mať lásku jeden k druhému.*“ (Jn 13,34-35)
- *Neprosím, aby si ich vzal zo sveta, ale aby si ich ochránil pred zlým. Nie sú zo sveta, ako ani ja nie som zo sveta. Posväť ich v pravde; tvoje slovo je pravda! Ako si ma ty poslal do sveta, **tak som ich aj ja poslal do sveta**. A posväcujem sa pre nich, aby aj oni boli posvätení v pravde. Neprosím však len za nich, ale aj za tých, ktorí skrze ich slovo uveria vo mňa; aby všetci boli jedno, ako ty, Otče, si vo mne a ja v tebe, aby aj oni boli v nás, **aby svet veril, že si ma ty poslal**.* (Jn 17,15-21)

Slovo Cirkvi

(Mons. Francesco Lambiasi, list z roku 2010)

Čo sa týka spoločenstva v Cirkvi, uvedomme si, že sa rodí zhora: z Najsvätejšej Trojice prichádza Syn, ktorý zhromažďuje spoločenstvo, prechádza krížom a toto spoločenstvo sa rozlieva po svete. Spoločenstvo Cirkvi teda obsahuje v sebe dva rozmery: žiť hlboké bratstvo medzi veriacimi a - vychádzať z tohto spoločenstva do sveta a slúžiť svetu.

V spoločenstve Cirkvi môžeme rozoznať tri okruhy spoločenstva: naše konkrétne spoločenstvo; spoločenstvo medzi spoločenstvami; a napokon naša otvorenosť a sympatia voči svetu. Iba zo spoločenstva prúdi autentická misionárska horlivosť. V skutku, poslanie je nemožné, ak sú v komunite rozdelenia medzi jednotlivcami alebo skupinami.

Na druhej strane **skutočné, dôveryhodné a účinné spoločenstvo je vždy spoločenstvom na ceste**: nie je to viac či menej idylický stav, nie je to len príslušnosť k skupine, dokonca ani sedenie v kruhu s ostatnými a tešiť sa, že nám je spolu dobre. Spoločenstvo musí byť duchovné i viditeľné: musí vyvieriť zo zdieľania viery, nádeje, lásky, duchovných a materiálnych dobier ... Aby bol Boží ľud rozpoznateľný ako znamenie pred

svetom, musí byť viditeľný: ako spoločenstvo viery, modlitby a predovšetkým bratských vzťahov.

Spoločenstvo je hlboko vo vnútri jedinečnou skutočnosťou, ale prejavuje sa v rôznych formách: jedna vec je žiť spoločenstvo v liturgii, ďalšia vo farnosti, ďalšia doma a ďalšia na pracovisku. Tvrdiť, že žijeme rovnakú formu spoločenstva v rôznych prostrediach a situáciách, je zavádzajúca chyba. Existujú kresťania, ktorí chcú opakovat' vzorec "priateľstva" všade; iní, ktorí sa namiesto toho zameriavajú na "rodinnú" schému; iní zase žijú v schéme "kláštor", "zdrúženie" alebo "hnutie". Pozývam vás i mňa, aby sme sa zastavili pri tomto úryvku z Dietricha Bonhoeffera: "Ten, kto miluje svoj sen-ideál o kresťanskom spoločenstve viac ako skutočné-konkrétne kresťanské spoločenstvo, je predurčený byť deštruktívnym prvkom celého kresťanského spoločenstva, aj keď je úprimný, vážny a plný sebazapierania."

Pokiaľ ide o oblasť občianstva, obmedzím sa na niekoľko stručných návrhov. Nikto sa nesmie vzdať politického záväzku, ktorý treba rozumieť ako **prispievanie k pokroku kvality občianskej spoločnosti**, ktorý spočíva predovšetkým v rešpektovaní práva, v praktizovaní spravodlivosti, v platení daní a v príspevku k rastu občianskej spoločnosti. Kompasom pre zapojenie katolíkov do politiky je sociálna náuka Cirkvi. Kresťan, ktorý sa angažuje v politike, musí byť predovšetkým budovateľom spravodlivosti a musí podporovať hodnoty, ktoré sú vpísané do morálneho svedomia každého človeka.

Tu si môžeme stručne naznačiť základné body kresťanského úsilia v politike: dôstojnosť ľudskej osoby, konštituovaná na Boží obraz a podobu; posvätnosť života od počatia až po prirodzenú smrť; základné práva a slobody osoby: náboženská sloboda, sloboda kultúry a vzdelávania; posvätnosť prirodzenej rodiny, založenej na manželstve, čiže na legitímnom zväzku medzi mužom a ženou, zodpovedne otvorenej otcovstvu a materstvu; sloboda kultúrneho, sociálneho a dokonca hospodárskeho podnikania pre dobro človeka a spoločné dobro; právo na dôstojnú a spravodlivo platenú prácu ako syntetické vyjadrenie ľudskej osoby; prijímanie migrantov s rešpektom voči dôstojnosti ich osoby a požiadavkám spoločného dobra; rozvoj spravodlivosti a podpora mieru; úcta k stvoreniu." Tieto hodnoty sú pre nás absolútne, o nich nevyjednávame a nie sú predmetom slobodnej voľby.

Tí, ktorí majú politickú a administratívnu zodpovednosť, nemôžu vo svojej funkcii hľadať osobné záujmy, musia odmietat' lož a ohováranie ako prostriedok boja proti protivníkovi, musia mať odvahu nepodľahnúť vydieraniu mocných, mať lásku a vziať si potreby druhých za svoje, s jasnou preferenciou pre tých najslabších, musia mať technicko-profesionálnu prípravu, ktorú si vyžaduje ich funkcia. Politika nesmie dovoliť, aby situácie nespravodlivosti zakorenili v spoločnosti len pre obavy z toho, že sa dostane do sporu s mocnými. Nespravodlivé prepojenie medzi politikou a podnikaním musí byť prerušené a účasť občanov na rozhodovaní o základných prvkoch spoločenského života by mala byť podporovaná a prehlbovaná.

Naša situácia

1. Nie je naše spoločenstvo zamerané prevažne len na seba?
  2. Ako vnímame a kontaktujeme iné spoločenstvá?
  3. Rozprávame sa o tom, ako vychádzame do sveta a ako slúžime svetu?
  4. Uvedomujeme si, že sme spoločenstvo vždy na ceste k ideálu?
  5. Sme len znechutení z politiky alebo uvažujeme o tom, ako by sme mohli vnášať do spoločnosti Božie evanjeliové hodnoty?
- *Toto sme spoznali a hlbšie si uvedomili .....*
  - *Toto by sme mohli zmeniť v našej životnej praxi .....*